

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-utmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 21. новембар 2012. године

Предмет бр. 255/09

Ранко МИЛЕНКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 21. новембра 2012. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 10. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 23. децембра 2009. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Дана 24. новембра 2010. године, Комисија је поново упутила жалиоцу захтев за додатне информације. Није добијен никакав одговор.
3. Дана 19. априла 2011. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета.
4. Дана 31. маја 2011, УНМИК је доставио свој одговор.

5. Дана 14. маја 2012. године, Комисија је добила додатне информације из телефонског разговора са жалиоцем.
6. Дана 24. маја 2012. године, Комисија је поново проследила жалбу СПГС-у, како би добила додатне примедбе на њену прихватљивост. СПГС је доставио УНМИК-ов одговор 10. октобра 2012. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

7. Жалилац је брат г. Рајка Миленковића. Жалилац наводи да је његов брат нестало 14. новембра 1999. године у северном делу Митровице.
8. Према информацијама које је доставио СПГС, дана 15. новембра 1999. године, нестанак г. Рајка Миленковића пријавила је његова покојна супруга, гђа Весна Миленковић, полицији УНМИК-а у Митровици и покренут је истражни поступак. Жалилац наводи да је он такође пријавио нестанак Црвеном крсту Србије, Међународном комитету Црвеног крста (МКЦК) и „другим овлашћеним органима републике Србије“.
9. Према информацијама које је доставио СПГС, неидентификовано тело, за које се касније претпоставило да је тело г. Рајка Миленковића, пронађено је у Букошу, у општини Сува Река, дана 29. децембра 1999. године. У извештају са обдукције извршене 4. јануара 2000. године наводи се да налази обдукције указују да се вероватно догодило убиство.
10. Дана 10. јуна 2000, тим Међународног трибунала за бившу Југославију извршио је поновну ексхумацију неидентификованог тела и обављена је још једна обдукција 19. јула 2000. године. У обдукционом извештају наводи се да је узрок смрти вероватно повреда грудног коша.
11. У новембру 2000. године, Јединица за нестала лица при полицији УНМИК-а контактирала је гђу Весну Миленковић како би идентификовала одећу пронађену на телу за које се веровало да је тело г. Рајка Миленковића. Током тог сусрета, Гђа Миленковић је наводно затражила да се тело поново испита у циљу потврђивања идентитета г. Рајка Миленковића. Изгледа да је тело поново ексхумирано и да је заказано спровођење треће обдукције у мртвачници у Приштини 15. децембра 2000. године. Међутим, није познат резултат ове обдукције нити је познато где је тело накнадно одложено или сахрањено.
12. У својим примедбама на прихватљивост, СПГС наводи да је неназначеног датума 2001. године тело напоскон идентификовано као тело г. Рајка Миленковића путем „упоређења *ante mortem* и *post mortem*“ информација о жртви. Међутим, породица је одбила да прихвати посмртне остатке без позитивног резултата ДНК анализе.
13. Дана 5. маја 2003. године, УНМИК-ова канцеларија за нестала лица и судску медицину потврдила је да посмртни остаци припадају г. Рајку Миленковићу на основу ДНК анализе коју је извршила Међународна комисија за нестала лица. Изгледа да у међувремену посмртни остаци г. Рајка Миленковића нису могли да буду пронађени и предати породици.
14. У том погледу, жалилац наводи да, након првог покушаја идентификације 2001. године, он није контактиран од стране УНМИК-а нити било ког другог релевантног

органа у вези са идентификацијом посмртних остатака г. Миленковића путем ДНК анализе и/или њиховом предајом породици.

15. МКЦК-ов захтев за проналажење г. Рајка Миленковића још увек је отворен.
16. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које су поседовали Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

17. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак његовог брата. Он се такође жали на душевну бол и патњу, које су наводно проузроковане њему и његовој породици овом ситуацијом.
18. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог брата на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног или понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

19. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

20. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са нестанком његовог брата.
21. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
22. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
23. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

24. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су проузроковане њему и његовој породици околностима везаним за нестанак његовог брата.

25. У својим коментарима, СПГС тврди да, иако жалилац наводи да је претрпео душевну бол и патњу због поменутог нестанка, не постоје изричито наводи да је одговор УНМИК-а на нестанак г. Рајка Миленковића проузроковао тај страх и патњу. Због тога је овај део жалбе неприхватљив као очигледно неоснован.
26. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999, § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002, § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006, § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права, *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009, § 41).
27. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу.
28. Комисија је мишљења да овај део жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
29. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући